DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

1. december 2005 *

I sag C-309/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) ved afgørelse af 20. april 2004, indgået til Domstolen den 21. juli 2004, i sagen

Fleisch-Winter GmbH & Co. KG

mod

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne N. Colneric, J.N. Cunha Rodrigues, E. Juhász (refererende dommer) og E. Levits,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Sztranc,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. juli 2005,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Fleisch-Winter GmbH & Co. KG ved Rechtsanwälte U. Schrömbges og J. Vagt

— Hauptzollamt Hamburg-Jonas ved G. Seber, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn og F. Erlbacher, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, 11 og 13 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT

L 351, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994 (EFT L 310, s. 57, herefter »forordning nr. 3665/87«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst i en sag mellem Fleisch-Winter GmbH & Co. KG (herefter »Fleisch-Winter«) og Hauptzollamt Hamburg-Jonas (tysk toldmyndighed, herefter »Hauptzollamt«) vedrørende en anmodning om tilbagebetaling af et forskud på eksportrestitutioner, ledsaget af et bødepålæg, samt afslag på en ansøgt restitution.

Fællesskabsbestemmelser

3 9. og 16. betragtning til forordning nr. 3665/87 bestemmer:

»[P]rodukterne bør være af en sådan kvalitet, at de kan afsættes på normale betingelser

[...] for at lette finansieringen af udførselsforretningerne for eksportørerne bør medlemsstaterne bemyndiges til, så snart udførselsangivelsen er antaget, at forudbetale hele restitutionsbeløbet eller en del deraf, på betingelse af, at der stilles en sikkerhed for forskudsbetalingens tilbagebetaling i tilfælde af, at det senere måtte vise sig, at restitutionen ikke burde være betalt.«

4 Forordningens artikel 3 bestemmer:

»1. Ved udførselsdagen forstås den dato, på hvilken toldvæsenet antager den udførselsangivelse, hvori det angives, at der vil blive ansøgt om restitution.

2. Datoen for antagelse af udførselsangivelsen lægges til grund ved bestemmelse af:

a) restitutionssatsen, hvis restitutionen ikke er forudfastsat

b) de justeringer, der i givet fald skal foretages af restitutionssatsen, hvis denne er forudfastsat.

3. Antagelsen af udførselsangivelsen sidestilles med enhver anden handling, der har samme retsvirkning som denne antagelse.

4. Datoen for antagelsen lægges til grund ved bestemmelsen af mængden af det udførte produkt, dets art og egenskaber.

5. For at der kan ydes en restitution, skal det dokument, der anvendes ved udførslen, indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af restitutionen, herunder:

a) en varebeskrivelse i overensstemmelse med restitutionsnomenklaturen

b) produkternes nettomasse eller i givet fald mængden udtrykt i den måleenhed, der anvendes ved beregningen af restitutionen

c) produkternes sammensætning eller en henvisning til denne sammensætning, dersom dette er nødvendigt for beregningen af restitutionen.

Hvis det i dette stykke omhandlede dokument er udførselsangivelsen, skal denne også indeholde oplysningerne samt angivelse af restitutionskoden.

6. Når denne antagelse eller denne handling foreligger, anbringes produkterne under toldkontrol, indtil de forlader Fællesskabets toldområde.«

5 Artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3665/87 fastsætter sanktioner i tilfælde, hvor en eksportør har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til. Stk. 1, andet afsnit, bestemmer, at den restitution, der er ansøgt om, anses for at være det beløb, der fremkommer ved en beregning på grundlag af de oplysninger, der er givet i henhold til forordningens artikel 3 eller artikel 25, stk. 2.

6 Artikel 13 i forordning nr. 3665/87 bestemmer:

»Der ydes ingen restitution, når produkterne ikke er af sund og sædvanlig handelskvalitet, og hvis disse produkter er bestemt til konsum, når deres anvendelse til dette formål er udelukket eller i betydelig grad forringet på grund af deres egenskaber eller tilstand.«

7 Forordningens artikel 47, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Restitutionen udbetales kun på eksportørens udtrykkelige anmodning af den medlemsstat, på hvis område udførselsangivelsen er antaget.

Anmodningen om restitution fremsættes:

a) skriftligt, eventuelt under anvendelse af en formular, som medlemsstaterne har fastsat til dette formål

b) eller ved anvendelse af edb-systemer, for hvilke de nærmere bestemmelser fastsættes at de ansvarlige myndigheder efter godkendelse fra Kommissionen.

[...]

2. Dokumenterne vedrørende udbetaling af restitutionen eller frigivelse af sikkerhedsstillelsen skal, undtagen i tilfælde af force majeure, indgives senest 12 måneder efter antagelsen af udførselsangivelsen.«

8 Tredje betragtning til forordning nr. 2945/94 bestemmer:

»[H]ar en eksportør meddelt urigtige oplysninger, kan det medføre uretmæssig udbetaling af restitutionen, hvis fejlen ikke opdages; hvis fejlen opdages, er det berettiget at pålægge eksportøren et sanktionsbeløb, der står i forhold til det beløb, han uretmæssigt ville have modtaget, hvis fejlen ikke var blevet opdaget; hvis de urigtige oplysninger meddeles forsætligt, er det også berettiget at anvende en strengere sanktion.«

9 Artikel 21, stk. 1, første og andet afsnit, i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 102, s. 11) bestemmer:

»Der ydes ingen restitution, hvis produkterne ikke er af sund og sædvanlig handelskvalitet den dag, udførselsangivelsen antages.

Produkterne opfylder kravet i første afsnit, hvis de kan afsættes på Fællesskabets område på normale betingelser og under den betegnelse, der fremgår af restitutionsansøgningen, og, når de er bestemt til konsum, hvis deres anvendelse til dette formål ikke er udelukket eller i betydelig grad forringet på grund af deres egenskaber eller tilstand.«

10 Artikel 5, stk. 1, tredje afsnit, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2221/95 af 20. september 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 386/90 for så vidt angår fysisk kontrol ved udførsel af landbrugsprodukter, der giver ret til udbetaling af restitutioner (EFT L 224, s. 13), bestemmer:

»Udførselstoldstedet overvåger, at artikel 13 i forordning (EØF) nr. 3665/87 overholdes.«

11 Artikel 13, stk. 6, 9 og 10, i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3290/94 af 22. december 1994 om de tilpasninger og overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i landbrugssektoren for gennemførelsen af de aftaler, som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (EFT L 349, s. 105, herefter »forordning nr. 805/68«), bestemmer:

»6. Restitutionen ydes kun efter anmodning herom og mod fremlæggelse af den pågældende eksportlicens.

[...]

9. Restitutionen ydes, når det godtgøres:

— at produkterne har oprindelse i Fællesskabet, medmindre stk. 10 finder anvendelse

— [at produkterne] er udført fra Fællesskabet

[...]

[...]

10. Medmindre der er truffet afgørelse om en undtagelse efter proceduren i artikel 27, ydes der ingen eksportrestitution for produkter, der indføres fra tredjelande og genudføres til tredjelande.«

12 Kommissionens beslutning 96/239/EF af 27. marts 1996 om visse hasteforanstaltninger til beskyttelse mod bovin spongiform encephalopati (EFT L 78, s. 47), som ændret ved Kommissionens beslutning 96/362 af 11. juni 1996 (EFT L 139, s. 17, herefter »beslutning 96/239«), bestemmer i artikel 1:

»[...] Det Forenede Kongerige [undlader] fra sit område at sende følgende til de andre medlemsstater og til tredjelande:

[...]

— kød af kvæg slagtet i Det Forenede Kongerige

— produkter, der er fremstillet af kvæg slagtet i Det Forenede Kongerige, og som kan indgå i fødevarekæden [...]

— [...]«

13 Artikel 1 a i beslutning 96/239 bestemmer:

»Det Forenede Kongerige undlader at afsende

— kød til menneskeføde

[...]

der er fremstillet af kvæg, der ikke er slagtet i Det Forenede Kongerige, medmindre det/de kommer fra virksomheder i Det Forenede Kongerige, der er under officiel veterinærkontrol, og som har indført et system til tilbagesporing af råmaterialet, der garanterer materialets oprindelse i hele produktionskæden.

2. Det Forenede Kongerige sender listen over virksomheder, der opfylder betingelserne i stk. 1, til Kommissionen og de øvrige medlemsstater.

3. Det Forenede Kongerige drager omsorg for, at de i stk. 1 nævnte produkter, der sendes til andre medlemsstater, ledsages af et sundhedscertifikat, der er udstedt af en embedsdyrlæge, og hvori det erklæres, at de opfylder betingelserne i stk. 1.«

Hovedsagens faktiske omstændigheder og de præjudicielle spørgsmål

14 Fleisch-Winter anmeldte i perioden maj-juni 1997 fem partier frosset oksekød, som i henhold til udførselsangivelserne skulle udføres til Rusland. Selskabet havde købt oksekødet af en fransk virksomhed, som havde erhvervet det fra en belgisk virksomhed. Efter undersøgelser udført af toldmyndighederne og den tyske myndighed for bekæmpelse af svig var der grundlag for at antage, at kødet kunne hidrøre fra Det Forenede Kongerige, og at det var blevet udført til Belgien i strid med beslutning 96/239.

15 Hauptzollamt krævede følgelig, at den forudbetalte eksportrestitution blev tilbagebetalt, og afslog i ét tilfælde det ansøgte restitutionsbeløb. Efter forgæves at have klaget herover anlagde Fleisch-Winter sag med påstand om ophævelse af de pågældende afgørelser, hvori virksomheden heller ikke fik medhold.

16 Ved afgørelse af 24. november 1997, som gengivet i den afgørelse, der blev truffet i klagesagen den 10. september 1999, pålagde Hauptzollamt i henhold til artikel 11, stk. 1, første afsnit, litra a), i forordning nr. 3665/87 Fleisch-Winter en bøde på i alt 104 312,90 DEM for de omhandlede fem partier, under henvisning til, at selskabet, i modsætning til de oplysninger, det havde indgivet, ikke var berettiget til eksportrestitution.

17 Fleisch-Winter anlagde sag ved den kompetente Finanzgericht, der fastslog, at Hauptzollamt havde pålagt bøden med føje. Ifølge Finanzgericht havde sagsøgeren i hovedsagen ikke været i stand til at afkræfte mistanken om, at det kød, der skulle udføres til Rusland, var omfattet af Fællesskabets udførselsforbud. Selskabet var derfor ikke berettiget til eksportrestitutionen, idet kødet, der var omfattet af dette forbud, ikke var af »sædvanlig handelskvalitet« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 3665/87.

18 Det er på denne baggrund, at Fleisch-Winter har indgivet »revisionsanke« mod afgørelsen om afvisning til Bundesfinanzhof, der har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er selve den omstændighed, at toldmyndighedernes undersøgelser har givet anledning til mistanke om, at et produkt er omfattet af et fællesskabsretligt udførselsforbud, hvorefter udførsel af restitutionsprodukter fra en bestemt medlemsstat til de andre medlemsstater og tredjelandene er forbudt, tilstrækkelig til at udelukke, at der kan være tale om en sund og sædvanlig handelskvalitet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, første punktum, i forordning (EØF) nr. 3665/87, således at produktets faktiske beskaffenhed eller afsætningsmulighederne i den konkrete sag er uden betydning?

2) Er en erklæring i den nationale betalingsanmodning om, at produktet er af sund og sædvanlig handelskvalitet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, første punktum, i forordning nr. 3665/87, en af de oplysninger, der skal indgives i henhold til artikel 11, stk. 1, andet afsnit, sammenholdt med artikel 3 i forordning nr. 3665/87?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

19 Med dette spørgsmål, som falder i to dele, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 13 i forordning nr. 3665/87 skal fortolkes således, at bestemmelsen dels er til hinder for, at oksekød, der er omfattet af et fællesskabsretligt forbud mod udførsel fra en bestemt medlemsstat til de andre medlemsstater og tredjelande, kan anses for at være af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, og dels med henblik på ydelse af restitutioner forudsætter, at eksportøren godtgør, at det udførte produkt ikke har oprindelse i en medlemsstat, fra hvilken udførsel er forbudt, hvis den nationale forvaltning har mistanke om, at produktet er omfattet af et udførselsforbud.

Første del af det første spørgsmål

20 I forbindelse med Kommissionens forordning nr. 1041/67/EØF af 21. december 1967 om de nærmere regler for anvendelse af eksportrestitutioner for de produkter, for hvilke der gælder en ordning med fællespriser (EFT 1967 I, s. 298), har Domstolen fastslået, at kravet om »sund og sædvanlig handelskvalitet« er en almindelig og objektiv betingelse for ydelsen af en restitution, og at et produkt, der ikke kan afsættes på Fællesskabets område på normale vilkår og under den betegnelse, der er benyttet i ansøgningen om restitution, ikke opfylder disse kvalitetskrav (jf. dom af 9.10.1973, sag 12/73, Muras, Sml. s. 963, præmis 12, og af 26.5.2005, sag C-409/03, SEPA, Sml. I, s. 4321, præmis 22).

21 Kravet om, at produktet skal kunne afsættes »på normale vilkår«, er uløseligt forbundet med begrebet »sund og sædvanlig handelskvalitet«, hvilket i øvrigt klart fremgår af bestemmelserne om eksportrestitutioner til landbrugsprodukter, for så vidt som alle relevante forordninger siden forordning nr. 1041/67 har anført såvel begrebet »sund og sædvanlig handelskvalitet« som kriteriet om, at produktet skal kunne afsættes »på normale vilkår«, som betingelser for, at produktet kan give anledning til en eksportrestitution. Dette krav gentages i niende betragtning til forordning nr. 3665/87 (jf. i denne retning SEPA-dommen, præmis 23 og 26).

22 Det bemærkes, at udførsel af oksekød fra Det Forenede Kongerige var forbudt på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen i medfør af beslutning 96/239.

23 Kød, hvis afsætning i Fællesskabet er betydeligt begrænset, kan ikke betragtes som kød, der kan afsættes »på normale vilkår« (jf. i denne retning SEPA-dommen, præmis 30).

24 Heraf følger, at oksekød, der er udført på trods af et fællesskabsforbud, ikke er af »sund og sædvanlig handelskvalitet« som omhandlet i artikel 13, i forordning nr. 3665/87, og at udførslen heraf ikke giver ret til restitutioner.

25 Herefter skal første del af første spørgsmål besvares med, at artikel 13 i forordning nr. 3665/87 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at oksekød, der er omfattet af et fællesskabsretligt forbud mod udførsel fra en bestemt medlemsstat til de andre medlemsstater og tredjelande, kan anses for at være af »sund og sædvanlig handelskvalitet«.

Anden del af det første spørgsmål

26 Inden for oksekødssektoren udbetales eksportrestitution ifølge artikel 13, stk. 9, i forordning nr. 805/68, når det godtgøres, at produkterne har fællesskabsoprindelse, medmindre samme bestemmelses stk. 10 finder anvendelse. Der er ikke noget i sagsakterne, der indikerer, at den i artikel 13, stk. 10, omhandlede undtagelse fandt anvendelse. Der er ingen tvivl om, at det er eksportøren, der har bevisbyrden herfor.

27 Hvis der opstår tvivl om et eller flere produkters oprindelse, kan fællesskabsoprindelsen kun godtgøres ved, at det pågældende produkt eller de pågældende produkter har oprindelse i en eller flere bestemte medlemsstater. Med dette bevis kan det utvetydigt fastslås, om det produkt, der er genstand for eksportrestitutionsansøgningen, hidrører fra en medlemsstat, fra hvilken udførsel er forbudt.

28 For så vidt angår begrebet »sund og sædvanlig handelskvalitet« bemærkes indledningsvis, at artikel 13 i forordning nr. 3665/87 findes i kapitel 1, der bærer overskriften »Ret til restitution«, i afsnit II om »Udførsel til tredjelande«, hvilket viser, at det udførte produkts »sund[e] og sædvanlig[e] handelskvalitet« er en materiel betingelse for ydelse af restitutioner.

29 Den omstændighed, at »sund og sædvanlig handelskvalitet« er en materiel betingelse for ydelse af restitutioner, afkræftes ikke, som Fleisch-Winter har hævdet, af artikel 3, stk. 5, i forordning nr. 3665/87, da de oplysninger, der er nævnt heri, ikke er udtømmende opregnet.

30 I modsætning til, hvad Fleisch-Winter har gjort gældende, anfægtes denne omstændighed heller ikke af forordning nr. 800/1999. For det første finder denne forordning, der forud for hovedsagens faktiske omstændigheder ophævede og erstattede forordning nr. 3665/87, nemlig ikke anvendelse ratione temporis. For det andet findes artikel 21 i forordning nr. 800/1999 i lighed med artikel 13 i forordning nr. 3665/87 i kapitel I i afsnit II, der ligeledes bærer overskriften »Ret til restitution«, som anført i denne doms præmis 28. Det er således kapitel I, der fastsætter de materielle betingelser for retten til restitution.

31 Eksportrestitutionsordningen er dels kendetegnet ved, at fællesskabsstøtten kun ydes på betingelse af, at eksportøren ansøger herom, og dels ved, at ordningen er finansieret af fællesskabsbudgettet. Ordningen er baseret på frivillige angivelser, når eksportøren af egen fri vilje har besluttet at ansøge herom, og vedkommende skal indgive de relevante oplysninger, der er nødvendige for at godtgøre retten til restitution, og for at fastlægge restitutionsbeløbet. Domstolen har i forbindelse med forordning nr. 3665/87 og denne forordnings sanktionsordning fastslået, at ydelse af støtte i forbindelse med en fællesskabsstøtteordning nødvendigvis er betinget af, at den berettigedes ærlighed og troværdighed ikke kan betvivles (jf. i denne retning dom af 11.7.2002, sag C-210/00, Käserei Champignon Hofmeister, Sml. I, s. 6453, præmis 41).

32 Når en eksportør angiver et produkt som led i eksportrestitutionsproceduren, er det underforstået, at produktet opfylder alle de betingelser, der er nødvendige for restitutionen. Det kræves ikke i henhold til forordning nr. 3665/87, at eksportøren særskilt erklærer, at produkterne er af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, men selv om eksportøren ikke erklærer dette, indebærer restitutionsansøgningen altid, at vedkommende stiltiende indestår for, at betingelsen er opfyldt. Fleisch-Winters opfattelse, hvorefter der er en lovbestemt formodning for »sund og sædvanlig handelskvalitet«, kan ikke tiltrædes.

33 De fælles bestemmelser for anvendelsen af eksportrestitutioner for landbrugsprodukter er fastsat af Kommissionen, og det påhviler myndighederne i medlemsstaterne at sikre anvendelsen og overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne på deres område. Forpligtelsen til at undersøge restitutionsbetingelserne forstærkes i et tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, hvor udførsel af kød fra en medlemsstat er genstand for et forbud, der er begrundet i beskyttelsen af folkesundheden mod alvorlige sygdomme og epidemier. I den forbindelse bemærkes det, at Domstolen flere gange har understreget realiteten bag og betydningen af de risici, som er forbundet med sygdommen BSE, og det hensigtsmæssige ved sikkerhedsforanstaltninger, som er begrundet i hensynet til beskyttelse af menneskers sundhed mod denne sygdom (jf. dom af 5.5.1998, sag C-180/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 2265, af 12.7.2001, sag C-365/99, Portugal mod Kommissionen, Sml. I, s. 5645, og af 22.5.2003, sag C-393/01, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 5405, præmis 42).

34 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt betingelsen om »sund og sædvanlig handelskvalitet« er opfyldt, bemærkes, at Fleisch-Winters argument, hvorefter artikel 5, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 2221/95, hvorefter udførselstoldstedet overvåger, at artikel 13 i forordning nr. 3665/87 overholdes, fuldt ud pålægger de nationale myndigheder forpligtelsen til at fastslå, om produktet er af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, ikke kan tiltrædes. Formålet med forordning nr. 2221/95 er nemlig den fysiske kontrol af produkter, hvorimod efterprøvelsen i hovedsagen vedrører en retlig bedømmelse af produkterne, hvilket ikke udgør en fysisk kontrol.

35 Tværtimod bemærkes, at eftersom den eksportør, der indgiver en restitutionsansøgning, altid udtrykkeligt eller stiltiende indestår for, at produktet er af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, påhviler det vedkommende i overensstemmelse med de nationale bevisregler at godtgøre, at betingelsen faktisk er opfyldt, hvis de nationale myndigheder rejser tvivl om angivelsen.

36 I øvrigt fremgår det af sagsakterne, at der blev fremsat krav om tilbagebetaling af forskuddet på restitutionen og meddelt afslag på en af de restitutioner, der var ansøgt om, efter afsløringen af visse forhold, hvoraf det fremgik, at oksekødet kunne hidrøre fra Det Forenede Kongerige og således være genstand for udførselsforbud, og at dette gav anledning til administrative procedurer og efterfølgende retslige procedurer. Under disse procedurer har Fleisch-Winter ikke fremlagt oplysninger om kødets oprindelse, og selskabet har under retsmødet endda erklæret, at det ikke havde kendskab til det pågældende produkts oprindelse. Det tilkommer de nationale retsinstanser efter en undersøgelse af alle relevante oplysninger i sagen at træffe den endelige afgørelse herom.

37 På baggrund af ovenstående overvejelser skal anden del af første spørgsmål besvares med, at artikel 13 i forordning nr. 3665/87 med henblik på ydelse af restitutioner forudsætter, at eksportøren godtgør, at det udførte produkt ikke hidrører fra en medlemsstat, fra hvilken udførsel er forbudt, hvis den nationale forvaltning har mistanke om, at produktet er omfattet af et udførselsforbud.

38 Følgelig skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 13 i forordning nr. 3665/87 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at oksekød, der er omfattet af et fællesskabsretligt forbud mod udførsel fra en bestemt medlemsstat til de andre medlemsstater og tredjelande, kan anses for at være af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, og at den med henblik på ydelse af restitutioner forudsætter, at eksportøren godtgør, at det udførte produkt ikke hidrører fra en medlemsstat, fra hvilken udførsel er forbudt, hvis den nationale forvaltning har mistanke om, at produktet er omfattet af et udførselsforbud.

Det andet spørgsmål

39 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om erklæringen i den nationale betalingsanmodning om, at produktet er af sund og sædvanlig handelskvalitet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, første punktum, i forordning nr. 3665/87, er en af de oplysninger, der skal indgives i henhold til artikel 11, stk. 1, andet afsnit, sammenholdt med artikel 3 i forordning nr. 3665/87.

40 Hvad angår betalingsanmodningen i henhold til artikel 47, stk. 1, i forordning nr. 3665/87 har Domstolen fastslået, at denne blot er et dokument af teknisk og processuel karakter. Denne anmodning, som kan indgives i løbet af de 12 måneder, der følger datoen for antagelsen af udførselsangivelsen, dvs. længe efter udførslen, udgør ikke, selv om den er en forudsætning for udbetaling af restitutionen, det juridiske grundlag for retten til en sådan udbetaling. Restitutionsansøgningen som omhandlet i forordningens artikel 11, stk. 1, indgives således ikke ved indlevering af den anmodning om betaling, der er nævnt i forordningens artikel 47 (jf. i denne retning dom af 14.4.2005, sag C-385/03, Käserei Champignon Hofmeister, Sml. I, s. 2997, præmis 26 og 27).

41 Det følger også af retspraksis, at det er de i artikel 3, stk. 5, i forordning nr. 3665/87 nævnte dokumenter, dvs. udførselsangivelsen eller ethvert andet dokument, der anvendes ved udførsel, der dels kan udgøre det juridiske grundlag for en restitution, dels udløse proceduren for efterprøvelse af restitutionsansøgningen, som kan føre til pålæggelse af sanktioner i henhold til forordningens artikel 11, stk. 1 (jf. i denne retning dommen af 14.4.2005 i Käserei Champignon Hofmeister-sagen, præmis 23, 29 og 36).

42 Som det er præciseret i denne doms præmis 32 og 35, udgør indgivelsen af en restitutionsansøgning altid udtrykkeligt eller stiltiende en garanti for, at betingelserne for ydelse af restitutionen er opfyldt, herunder også, at produktet er af »sund og sædvanlig handelskvalitet«. I dette tilfælde kan betalingsanmodningen som omhandlet i artikel 47 i forordning nr. 3665/87 ikke anses for bestemmende for, at der opstår en materiel ret til restitutionen.

43 På baggrund af ovenstående overvejelser skal det andet spørgsmål således besvares med, at erklæringen i den nationale betalingsanmodning om, at produktet er af »sund og sædvanlig handelskvalitet« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, første punktum, i forordning nr. 3665/87, ikke er en af de oplysninger, der skal indgives i henhold til artikel 11, stk. 1, andet afsnit, sammenholdt med forordningens artikel 3. Den nationale retsinstans kan dog lade erklæringen indgå som bevismateriale ved bedømmelsen af eksportørens forhold.

Sagens omkostninger

44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Artikel 13 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at oksekød, der er omfattet af et fællesskabsretligt forbud mod udførsel fra en bestemt medlemsstat til de andre medlemsstater og tredjelande, kan anses for at være af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, og at den med henblik på ydelse af restitutioner forudsætter, at eksportøren godtgør, at det udførte produkt ikke hidrører fra en medlemsstat, fra hvilken udførsler er forbudt, hvis den nationale forvaltning har mistanke om, at produktet er omfattet af et udførselsforbud.**

2) **Erklæringen i den nationale betalingsanmodning om, at produktet er af »sund og sædvanlig handelskvalitet« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, første punktum, i forordning nr. 3665/87, som ændret ved forordning nr. 2945/94, er ikke en af de oplysninger, der skal indgives i henhold til artikel 11, stk. 1, andet afsnit, sammenholdt med forordningens artikel 3. Den nationale retsinstans kan dog lade erklæringen indgå som bevismateriale ved bedømmelsen af eksportørens forhold.**

Underskrifter